

De krant viel ritselend op den grond.

Toen zei de vader, en hij had moeite te spreken: „Ja, als je weg wilt, zal ik je niet tegenhouden. Dan laat ik je natuurlijk volkomen vrij.”

Dien avond spraken ze er niet meer over.

Maar als een felle pijn hoorde hij telkens opnieuw de woorden: „Ik hoef niet altijd bij je te blijven! Ik kan 't niet!”

En toen hij in bed lag, zijn oude hoofd op het kussen, toen — net als een kind — huilde hij.

Hij was ook al een oud heertje, en dan is 't hard alleen gelaten te worden.

Hij wist, dat Let nu naar een betrekking zocht. Hij vroeg niets, als ze op reis ging. Hij wilde liefst zoo weinig mogelijk denken. Hij maakte zijn gewone wandelingen. Maar hij zwaaide niet meer met zijn stok.

Op een dag kwam Let thuis met een blos op haar wangen en met veerkrachtigen tred.

Ze legde haar handschoenen op tafel.

„Nu heb ik een betrekking, vader!” zei ze, „en ik ben er zoo blij om! 't Was wel een heel werk er een te vinden. De tijden zijn moeilijk tegenwoordig!”

Hij knikte. „Zoo! zoo! En dus heb je een betrekking? Waar?”

En ze vertelde. En ze was levendig, als hij haar in lang niet had gezien.

Hij begreep. Ja ze moest werk hebben. Dan zou ze zichzelf weervinden. Dan zou ze weer vroolijk worden. Ze moest het leven en de wereld zien. Ze moest er uit!

En ze ging er uit. Haar koffers werden vooruit gezonden. Het oude heertje was uit wandelen, toen ze werden opgehaald. Dat zag hij liever niet.

Maar hij voelde iets heel zwaars in zijn hart. Hij wist nu en begreep het: Let ging weg.

Den dag van haar vertrek, toen hij zich had geschoren, bekeek hij zijn oud gezicht.

En zoo gaat de tijd maar voort, dacht hij, en laat ons allen alleen.

Hij moest heel dapper zijn vandaag. En hij trok zijn blauwe pak aan. En hij borstelde zijn al bijna witte haar.

Toen ging hij naar beneden, waar Let met bleek en strak gezichtje hem wachtte met het ontbijt.

Dienzelfden morgen ging ze weg.

Rechtop liep hij naast haar en bracht haar naar den trein.

Af en toe keek ze eens naar hem. Hij zag er moe uit. Toch zielig dat hij alleen bleef. Ze stak haar arm door den zijne.

„Je moet niet denken, dat je zoo heel lang alleen blijft, vader,” zei ze vriendelijk. „Ik krijg ook vacantie, en dan kom ik weer bij je. En als ik een jaar weg ben geweest, heelemaal er uit, dan zal ik 't vast wel weer gezellig vinden, bij jou thuis te komen!”

Het oude heertje keek op zijn horloge. „Je bent altijd welkom thuis,